

[Freddy Madsen]

det går ud over. Det er så groft og er blevet så groft, at regeringen ved sin tiltrædelse i august måtte love at gøre noget ved sagen. Vi har ventet i uger og i måneder, uden at der skete noget. For 14 dage siden spurgte jeg indenrigsministeren, om han havde tænkt sig at indfri løfterne, og nu er det altså kommet. Jeg ved ikke, om det er mit initiativ, der har hjulpet, men så er der da altid noget ved det. Nu, 14 dage før tinget efter planen skal holde ferie, får vi altså endelig på grundlag af det, man vedtog i august, smidt et så omfattende lovkompleks i hovedet. En sådan arbejdsgang er naturligvis helt utilfredsstillende.

Det ville trods alt være til at bære, hvis det så virkelig hjalp landets betrængte kommuner, men det gør det jo ikke. Det skal erkendes, at forslaget yder lidt under halv retfærdighed over for Københavns kommune, og det er da altid noget, men det ændrer ikke på byrdefordelingen mellem stat og kommuner. Som påvist af Kommunernes Landsforening betyder alene det sidste års statsindgreb en stigning på 1,6 pct., men i henhold til det foreliggende forslag og det materiale, vi har fået tilstillet, vil de kommuner, der får mest, højst få 1,5 pct., og det skal så til gengæld betales af de øvrige kommuner.

Vi ser helst – og vi har selv stillet forslag om det – at man skulle gå tilbage til den gamle refusionsordning på det sociale område. Det har jo været hævdet, at det førte til misbrug i kommunerne, men det svarer nu ikke helt til de praktiske erfaringer, vi har fra dengang. Regeringens partifæller rundt omkring har nidkært vogtet på statens penge, så man nogle gange skulle tro, at det var deres egne. I hine tider var det næsten umuligt at presse de bevilgede rådighedsbeløb ud af de sociale forvaltninger rundt omkring i kommunerne.

Der er åbenbart en dyb, indgroet mistillid hos ministeren til kommunale myndigheder – forstå det, hvem der kan! Anderledes kan man i hvert fald ikke forstå bemærkningerne til lovforslag nr. L 220, hvor der står at læse:

»Det må anses for lidet sandsynligt, at kommuner og amtskommuner ved påvirkning af antallet af enlige ældre og børn af enlige forsørgere vil søge at påvirke deres andel af tilskuddene.«

Jeg ved ikke, hvad ministeren har tænkt sig med de bemærkninger. Har han en fore-

stilling om, at borgmestre og byrådsmedlemmer, amtsborgmestre og amtsrådsmedlemmer vil løbe rundt i kommunerne og opfordre de enlige kvinder til at blive gravide? Forestiller han sig, at man generelt skal opfordre de ældre ude i kommunerne til at lade sig skille for på den måde at få et større beløb fra staten? Jeg må sige, at jeg er forbløffet. Det er en besynderlig form for mistro, der her lægges for dagen, til kommunerne.

Vi er som sagt ikke tilhængere af bloktilskuddene, men så længe de eksisterer, vil vi støtte enhver forbedring af dem. Vi noterer, at sociale kriterier får større vægt, og det synes vi er rimeligt, selv om det kunne gøres bedre. Men også her ser man bort fra så væsentlige ting som det, arbejdsgruppen har påpeget vedrørende spørgsmålet om boligerne, og det, et flertal i arbejdsgruppen har påpeget vedrørende spørgsmålet om de faktiske lønomkostninger.

Dertil kommer, hvad hr. Alfred Andersen allerede har omtalt, nemlig den mærkværdighed, at når grundværdierne stiger, så skal beskatningsgrundlaget sættes ned. Det er efter min mening i fuldstændig modstrid med det, man ellers har sagt fra regeringens side, nemlig at man ville tilstræbe en øget beskatning af grundværdierne. Det er direkte den modsatte vej, man går. Jeg undrer mig såmænd ikke over, at det sker, for det står efter min mening lysende klart, at det er den betaling, som socialdemokratiet har måttet give venstre, også i denne situation. Det er altid venstre, der skal have betalingen i sådanne situationer for overhovedet at gå med til, at kommunerne kan få lov til at give hinanden almisser på andre områder.

Jeg skal sige til slut, at vi ser med den største skepsis på det samlede lovkompleks, men af hensyn til kommunerne vil vi påtage os den betydelige byrde, de kommende dages udvalgsarbejde vil kræve, for at få en grundig gennemgang af det, og på det grundlag vil vi så tage vores endelige stilling.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal først sige nogle ord om tidspunktet for fremsættelsen af disse vigtige lovforslag, som indenrigsministeren præsenterer tinget for. Allerede i går både her i salen og i Berlingske Tidende havde jeg lejlighed til at påtale tidspunktet. Ingen kan vel for alvor